

РЕШЕНИЕ

№ 3298

гр. София, 18.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 04.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6458** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Л. Р. Д., В. Р. Ц., В. К. М., Н. Г. К., Р. Г. М., Ц. П. М.-Г., Б. П. М.-Т., К. С. К.-К., М. С. К. и В. Т. М. срещу Заповед № РВТ22-РД09-148/18.05.2022г. на кмета на Район „В.“-СО, с която на основание чл.190, ал.1 и ал.6, предл.2-ро ЗУТ е наредено да се прокара временен път през ПИ с идентификатор 68134.1975.1149 по кадастралната карта на район „В.“, представляващ трасе, отредено за улица-тупик от о.т.35а до о.т.35б, кв.26 по действащия регулационен план на [населено място], м.“Киноцентъра – I част разширение“, одобрен със Заповед № РД50-09-80/16.03.1990г. със засегната площ 61,50 кв.м от служещия имот, за осигуряване на достъп до ПИ с идентификатор 68134.1975.2740 и ПИ с идентификатор 68134.1975.2742, за които съгласно действащия ПУП са отредени УПИ IX-521 и УПИ VIII-521, кв.26.

Жалбоподателите молят за прогласяване нищожността на оспорената заповед, в условията на евентуалност – за отмяната ѝ като незаконосъобразна. Искането за прогласяване на нищожност е мотивирано с отсъствието на номер и дата на издаването. Твърдението за незаконосъобразност се основава на възражение за нарушаване на принципа за съразмерност, регламентиран в чл.6 АПК и нарушение на чл.190, ал.3 ЗУТ. По отношение на първото възражение се сочи, че административният орган не е обсъдил другото възможно техническо решение на достъпа до имотите, а е приел като единствен варианта, предложен от

заинтересованата страна, по който начин се засяга имота им в степен по-голяма от необходимото за постигането на целта на закона. На следващо място се обосновава, че по трасето на временния път има трайни насаждения – глог, вишна, акация, слива, орех и 2 броя ясен, а посочената разпоредба на чл.190, ал.3 ЗУТ изисква временните пътища да се прокарват по такъв начин, че да не засягат заварени сгради и постройки, както и дълготрайни декоративни дървета. Претендират се направените по делото разноси.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.В., която излага и допълнителни съображения в писмени бележки.

Ответникът по оспорването, в писмено становище, представено с административната преписка, мотивира съображения за неоснователност на жалбата. Посочва, че производството е образувано по заявление на лицето, чиито имоти ще обслужва временният път, като за образуването производство жалбоподателите са надлежно уведомени. Подаденото възражение е прието за неоснователно като издадената заповед съответства на материалноправните изисквания. В съдебно заседание чрез юр.Т. моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Намира, че ответникът е спазил всички изисквания за законосъобразност на административния акт като трасето на временния път следва трасето на улицата-тупик, предвидена с действащия ПУП. Макар да има друга техническа възможност тя не е предвидена с регулационен план, поради което и няма отношение. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност заявява възражение срещу прекомерността на заплатеното от жалбоподателите адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна А. И. К., редовно призована, не се явява и не се представлява в съдебно заседание, не ангажира становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С Нотариален акт за възстановяване на право на собственост върху земеделска земя № 67, том VI, дело № 1156/1997г. и удостоверения за наследници жалбоподателите се легитимират като собственици на празно дворно място от 965 кв.м, представляващо част от бивш имот с пл.№ 3909, нанесен в к.л.№ 661 от кадастралния план на С. от 1956г., м.“Басамаково камъне“, сега съставляващо парцел Х.-1006 от кв.26 по плана на [населено място], м.“в.з.Киноцентъра – първа част – Разширението“ и празно неурегулирано дворно място с площ от 517 кв.м, представляващо имот пл.№ 1149, нанесен в к.л.№ 661 от неodobрения кадастрален план на С. – Д. – I част – Ботаническа градина, м.“в.з.Киноцентъра“, който имот е идентичен с имот пл.№ 3912, нанесен в к.л. № 661 на кадастралния план на С., одобрен 1950г.

С Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по давностно владение № 48, том I, рег.№ 2623, дело № 36/2019г. заинтересованата страна А. И. К. и В. И. К., в условията на съпругеска имуществена общност, са признати за собственици на основание давностно владение на поземлен имот, находящ се в [населено място], Район „В.“, [улица], нанесен в КККР като ПИ с идентификатор 68134.1975.2741 с площ от 131 кв.м, стар идентификатор

68134.1975.521.

С Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 164, том X., дело № 2381/1994г. заинтересованата страна А. И. К. се легитимира като собственик на празно дворно урегулирано място в С., местността Вилна зона „Киноцентъра“ - първа част, разширението, а по нотариален акт „Басамаково камъне“, представляващ парцел VIII-521 в кв.26 по плана на С., с площ от 974 кв.м.

С Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 7, том X., дело № 8929/1995г. заинтересованата страна А. И. К. се легитимира като собственик на празно вилно място, находящо се в С., кв.Д., с площ от 1034 кв.м, съставляващо парцел IX-521 по новата регулация, а по нотариален акт IX-553А от кв.26 по плана на [населено място], м.“Вилна зона Киноцентъра – първа част – Разширението“.

Административното производство е образувано по молба на заинтересованата страна, заведена в районната администрация с вх.№ РВТ22-ГР94-218/24.01.2022г., с която е поискала от ответника издаването на заповед по чл.190, ал.6 ЗУТ за осигуряване на достъп до собствените ѝ имоти – ПИ с идентификатори по КККР 68134.1975.2740 и 68134.1975.2742, тъй като предвидената с регулационен план, одобрен със Заповед № РД-50-09-80/16.06.1990г. улица-тупик от о.т.35а до о.т.35б не е реализирана.

Приложена е скица за временен път по чл.190, ал.6 ЗУТ /л.70/, видно от която той разполюва имота на жалбоподателите по направление от улицата към дъното на имота. Съгласно становище на главния инженер на района, обективирано в писмо от 21.02.2022г. /л.102/ трасето на временния път засяга частен имот, отреден за озеленяване с идентификатор 68134.1975.1149 със засегната площ 61,50 кв.м като временният път попада в трасе, отредено за улица тупик на [улица]/о.т.35а – о.т.35б/, съгласно действащия регулационен план. Цитирана е приложената към молбата на заинтересованата страна декларация, че не е постигнато съгласие със собствениците на засегнатия имот и че за прокарването на временния път не е налице друга техническа възможност. Въз основа на това главният инженер е изразил становище, че друго техническо решение е икономически нецелесъобразно, с оглед което предлага да се прокара временен път през ПИ с идентификатор 68134.1975.1149, собственост на жалбоподателите.

На л.81 и сл. е представена експертна оценка за определяне на пазарната стойност на правото на прокарване на временен път от м.февруари 2022г.

За образуваното административно производство жалбоподателите са уведомени с нарочни писма от 29.03.2022г. /л.119 и сл./. От тях е подадено възражение срещу направеното от А. К. искане, заведено с вх.№ РВТ22-ГР94-218-/17/ от 07.04.2022г., в което се посочва, че макар предложеното трасе на временния път да минава по трасето на предвидената с действащия ПУП улица тупик, това не е най-икономичното решение като съществува и друга техническа възможност, а именно временният път да преминава през собствения на заинтересованата страна ПИ с идентификатор 68134.1975.2741. Предпочетеното от ответника решение, съответстващо на предложеното от заинтересованата страна К., се посочва, че нарушава принципа за съразмерност, регламентиран в чл.6 АПК, а целта на закона може да бъде постигната и по друг начин. Посочено е също, че през 2019г. А. К. се е опитала да придобие собствеността на имота на жалбоподателите като подала в районната администрация молба-декларация с искане за заверяването ѝ за извършване на обстоятелствена проверка във връзка с нотариално производство за установяване

на право на собственост въз основа на изтекла придобивна давност.

Последвало е издаването на оспорената заповед, съобщена на жалбоподателите на 30.05.2022г.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е прието без оспорване от страните заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото лице А. А., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установява следното:

Имот с идентификатор 68134.1975.1149 по КККР с площ от 455 кв.м попада в обхвата на действащия ПУП на м.,„Киноцентъра – 1 част - разширение“, одобрен със Заповед № РД-50-09-80/16.03.1990г. на председателя на ИК на СНС. Имот с планоснимачен № 1149 по кадастралния план е с площ от 465 кв.м.

По действащия ПУП от 1990г., ПИ с идентификатор 68134.1975.1149 по КККР, попада частично в УПИ (без номер) с отреждане „за озеленяване“, частично в [улица].т.35б и частично в УПИ (без номер) с отреждане „за озеленяване“ от кв.26, м. „Киноцентъра-1част- разширение“.

По действащия ПУП от 1990г. УПИ VIII-521 и УПИ IX-521, кв.26, собственост на заинтересованата страна, са без конкретно отреждане, т.е. за индивидуално нискоетажно жилищно строителство, каквото е по действащия ОУП. Имот с идентификатор 68134.1975.2741, също собственост на заинтересованата страна, е с отреждане „за озеленяване“.

По действащия ПУП от 1990г. предвиденият транспортен достъп до УПИ VIII-521 и УПИ IX-521 от кв.26 е от [улица]- о.т.35б, който тупик е с ширина 3,5м, т.е. всеки един от урегулираните поземлени имоти има лице към тупика от 1,75м, което не отговаря на изискването на чл.81, ал.3 ЗУТ, допускащо имоти с изход на задънена улица да имат лице към нея с размер не по-малък от нейната широчина.

Според вещото лице има и друга техническа възможност за осигуряване на достъп до УПИ VIII-521 и УПИ IX-521, кв.26, но тя е свързана с изменение на ПУП като това решение е показано на мотивираното предложение, приложено на л.212 от делото, което отговаря на изискването по чл.81, ал.3 ЗУТ и не засяга чужда собственост - в частност ПИ с идентификатор 68134.1975.1149.

С реализирането на предвидения тупик по ПР от 1990г. имотът на жалбоподателите ще се раздели на две части, които не отговарят на изискванията по чл.19 ЗУТ за обособяване на отделни УПИ-та. Имотът на жалбоподателите по действащия ОУП/2009г. попада в устройствена зона Жм2 (Жилищна зона с малкоетажно застрояване с допълнителни, специфични изисквания), в която е допустимо застрояване след изменение на действащия ПУП с обособяване на самостоятелен урегулиран поземлен имот.

При положение, че заинтересованите страни са собственици на имот с идентификатор 68134.1975.2741, който имот има излаз на улица, то те биха могли да си осигурят достъп до УПИ VIII-521 и УПИ IX-521, кв.26 чрез изменение на ПУП изцяло през техния имот, без да се засяга и да се преминава през имота на жалбоподателите.

В трасето на временния път има трайни насаждения, но в момента имота е силно обрасъл и е непроходим и оглед за отделните видове не може да бъде направен.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по см. на

чл.214, т.2 ЗУТ и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Жалбата е подадена от лица, които са адресати на акта и чиято правна сфера е неблагоприятно засегната от него, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване по чл.215, ал.4 ЗУТ, с оглед данните за съобщаване на акта /30.05.2022г./ и датата на завеждане на жалбата в районната администрация /09.06.2022г./.

Въз основа на това съдът приема, че жалбата, с която е сезиран, е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващите, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспорената заповед е с правно основание чл.190, ал.6 ЗУТ. Съгласно посочената разпоредба временни пътища се прокарват въз основа на писмен договор между заинтересуваните собственици на поземлени имоти с нотариална заверка на подписите, а при липса на съгласие - въз основа на заповед на кмета на общината.

Упражняването на правомощията по посочената разпоредба кметът на Столична община е предоставил на кметовете на райони със Заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г. – т.5.10. от нея.

С оглед това съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в пределите на предоставената му власт.

Оспорената заповед е издадена в изискуемата писмена форма като съдържа задължителните реквизити, регламентирани в чл.59, ал.2 АПК, доколкото приложимият специален закон не поставя различни специални изисквания към формата и съдържанието на акта. Посочени са фактическите основания за издаване на оспорения акт, което е предпоставка за упражняване от съда на контрол за законосъобразност по отношение приложението на материалния закон. От фактическа страна заповедта е мотивирана с необходимостта от осигуряване на достъп до ПИ с идентификатор 68134.1975.2740 и ПИ с идентификатор 68134.1975.2742, за които съгласно действащия ПУП са отредени УПИ IX-521 и УПИ VIII-521, кв.26 и липсата на друго техническо решение, освен посоченото в акта, а именно преминаване през имота на жалбоподателите.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Жалбоподателите са своевременно уведомени за образуването на производството, предоставена им е възможност да депозират възражение по направеното искане и да представят относими към случая доказателства.

Доказателствата по делото – приложената експертна оценка за определяне по реда на чл.210 ЗУТ на размера на дължимото обезщетение, потвърждават твърдението на оспорващите, че в нея не са включени съществуващи дървета от декоративни видове, които ще бъдат унищожени при прокарването на временния път. Доколкото решението на комисията по чл.210 ЗУТ представлява индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, а разпоредбата на чл.17, ал.2 ГПК е неприложима в съдебно-административното производство, посоченото не може да бъде определено като съществено процесуално нарушение.

Въпреки отсъствието на отменителните основания по чл.146, т.1 – 3 АПК, съдът намира, че е налице основанията по т.4 – неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл.190, ал.1 ЗУТ, когато съгласно подробен устройствен

план някои урегулирани поземлени имоти имат лице само по проектирани нови улици, преди тези улици да са открити, общината може да прокарва временни пътища, които осигуряват достъп до съответните имоти. Според ал.3 на с.р. временните пътища трябва по възможност да следват новите улици по подробния устройствен план, съответно улиците по проектоплана или по извършените проучвания. Временните пътища се прокарват по такъв начин, че да не засягат заварени сгради и постройки, както и дълготрайни декоративни дървета. Временните пътища се използват до откриване на новите улици съгласно подробния устройствен план – ал.4. Установи се по делото, че УПИ VIII-521 и УПИ IX-521, кв.26, собственост на заинтересованата страна, съгласно действащия ПУП, одобрен със Заповед № РД-50-09-80/16.03.1990г. на председателя на ИК на СНС, имат лице към [улица], която не е реализирана. Установи се, че съгласно ПУП тази [улица], 50м и оста ѝ лежи срещу регулационната граница между двата УПИ, т.е. двата УПИ имат лице към тупика от 1,75м, което регулационно предвиждане е в нарушение на чл.81, ал.3 ЗУТ, постановяващ, че урегулираните поземлени имоти с изход на задънена улица могат да имат лице към нея с размер не по-малък от нейната широчина.

Актът, с който се одобрява ПУП, подлежи на самостоятелно обжалване, а инцидентният съдебен контрол, регламентиран в чл.17, ал.2 ГПК е неприложим в съдебно-административното производство, с оглед установените преклузивни срокове за обжалване на административните актове за постигане на техния стабилитет и гарантиране на стабилност в гражданскоправния оборот. Предвид това, макар и незаконосъобразно, това регулационно решение следва да бъде съобразявано, до изменение на действащия ПУП.

Посоченото обаче, с оглед разпоредбата на чл.190, ал.3 ЗУТ, не обвързва административния орган със задължението да одобри трасе на временния път, следващо трасето на улицата тупик, предвидена по регулационен план. Разпоредбата предвижда, че трасето на временния път по възможност следва трасето на проектирания път, което означава, че предвижданията на ПУП нямат императивен характер в случая, доколкото пък ал.4, изр.2-ро на чл.190 ЗУТ предвижда, че временните пътища се използват до откриване на новите улици съгласно подробния устройствен план. Изискването по ал.3 е въведено с оглед икономически най-изгодният вариант за страните и при допускане, че това е единственото техническо решение, с оглед нормата на чл.108, ал.5 ЗУТ, на която следва да отговарят всички подробни устройствени планове – в този см. Решение № 1706 от 15.02.2023 г. по адм. д. № 8960/2022 г., II отд. на ВАС.

От доказателствата по делото, в т.ч. приетото заключение на съдебно-техническа експертиза се установи по безспорен начин, че одобреното с оспорената заповед трасе на временния път не представлява нито единственото техническо решение, нито е икономически по-изгодният вариант.

Имотът на жалбоподателите от юг-югозапад граничи с ПИ с идентификатор 68134.1975.2741, който имот е собственост на заинтересованата страна, съгласно Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по давностно владение № 48, том I, рег.№ 2623, дело № 36/2019г. Този имот от запад има лице на съществуваща улица, а от изток граничи изцяло с УПИ

VIII-521, също собственост на заинтересованата страна. Следователно съществува техническа възможност временният път да се прокара през този имот и през УПИ VIII-521 за осигуряване на достъп до УПИ IX-521, при което техническо решение няма да бъде засегнат имотът на жалбоподателите. Посоченото решение е показано на мотивираното предложение за допускане на устройствена процедура, приложено на л.212 от делото и вариантът, показан там според вещото лице съответства на изискването по чл.81, ал.3 ЗУТ.

Възприемането на това техническо решение освен това, представлява икономически по-изгодният вариант за осигуряване на достъп до двата урегулирани поземлени имота, тъй като в този случай заинтересованата страна няма да дължи обезщетение на собствениците на засегнатия имот.

Несъобразяването от ответника на посоченото по-горе е довело до издаване на оспорената заповед в нарушение на принципа за съразмерност, разписан в чл.6 АПК. Съгласно ал.2 от него административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В случая, с оглед установената друга техническа възможност за прокарване на временния път, с оспорената заповед интересите на жалбоподателите се засягат в по-голяма степен от необходимото за постигане целта на закона - осигуряване на достъп до двата урегулирани поземлени имота. Посоченото обосновава извод и за нарушение на разпоредбата на чл.6, ал.4 АПК, постановяваща, че от две или повече законосъобразни възможности органът е длъжен при спазване на ал.1, 2 и 3 да избере тази възможност, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото. Както се посочи по-горе, чл.190, ал.3 ЗУТ указва, но не обвързва административния орган да следва предвижданията на действащия ПУП. Целта на разпоредбата е временният път да бъде прокаран така, че да осъществява връзка с вече реализираните, съгласно плана, улици – в този см. Решение № 16121 от 20.12.2018г. по адм. д. № 9356/2018г., II отд. на ВАС.

Избирайки варианта, при който имотът на жалбоподателите се разполовява на две и на практика става неизползваем, тъй като от двете части не могат да се образуват УПИ поради несъответствие с изискванията на ЗУТ за минимална площ, ответникът е накърнил необосновано гарантираното от Конституцията право на собственост на жалбоподателите в полза на трети лица.

По изложените съображения съдът намери оспорената заповед за незаконосъобразен административен акт – издаден при неправилно приложение на материалния закон, с което е осъществено отменителното основание по чл.146, т.4 АПК.

При този изход на спора на жалбоподателите се следват разноските по производството. Такива са доказани в общ размер на 3400 лева, от които 100 лева за заплатена държавна такса по оспорването, 300 лева за внесен депозит за възнаграждение на вещото лице и 3000 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 03.06.2022г., представен на л.18 по делото. Възражението на пълномощника на ответника за неговата прекомерност не следва да бъде уважено, тъй като

жалбоподателите са десетима и всеки от тях има право на разноси за адвокатско възнаграждение, а заплатеното от тях в размер на 3000 лева не надхвърля минимума по чл.8, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. Р. Д., В. Р. Ц., В. К. М., Н. Г. К., Р. Г. М., Ц. П. М.-Г., Б. П. М.-Т., К. С. К.-К., М. С. К. и В. Т. М. Заповед № РВТ22-РД09-148/18.05.2022г. на кмета на Район „В.“-СО.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Л. Р. Д., В. Р. Ц., В. К. М., Н. Г. К., Р. Г. М., Ц. П. М.-Г., Б. П. М.-Т., К. С. К.-К., М. С. К. и В. Т. М. сумата в размер на 3400 /три хиляди и четиристотин/ лева, представляваща разноси по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: